

Jézus Urunk tanítása

2019. február 1.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet a mai napon, akik meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

De köszöntöm mindazokat, akik ma lélekben kísérek el benneteket ezen a mai napon az ünnep jelenlétében.

A mai nap tanítása nem volt ismeretlen számotokra, hisz, ha jól figyeltétek a tanítást, ez is már az évek folyamán jelen volt számotokra, hisz itt szintén legalább három szakaszba lehet osztani a mai tanítást. Az első része, ugye, az, hogy Én ott állok a Genezáreti-tó partján, és a nép sokasága, akik eljöttek, hogy hallgassák a tanítást Isten szavában.¹

Most a tanítás nektek is jelen van az Isten szavában, amikor figyelitek a tanításoknak a mondanivalóját, amelyet hónapról hónapra megadok nektek. De a tanítások mondanivalója is már nem ismeretlen előttetek, hisz már az évek folyamán más szemszögből, vagy – a ti szavakat használva – más megvilágításában adtam meg számotokra.

Így a mai nap tanítása is először a tanítást emeli ki a nép sokaságának, akik ki vannak éhezve az Isten szavára, hogy részesülhessenek e tanítás jelenlétében.

Majdan jött a tanítás második szakasza, ami, ugye, arról szól, hogy jelen vannak a halászok, akik kieveztek, és a hálójukat mossák – ugye, nem történt semmi a nagy fogásban, amelyre gondoltak, s ezért, mert odébb ők még dolgoznak a hálójukkal, semmire nem gondolva. Ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok megkérem az egyik halászt, hogy evezzen be egy kicsit beljebb a partról. Amikor ezt megtette, beleültem a bárkába, és onnan adjam meg a nép sokasága felé a tanítást, azt a tanítást, amelyre ők ki voltak, szinte, éhezve Isten szavában, hogy megtapasztalhassák a tanítás mondanivalóját, amely feléjük szólt.

Majd jött a tanítás harmadik szakasza, amikor már arról van szó, hogy megkérem Simont, hogy most evezzen a mélybe, és ismét dobja ki hálóját halászatra.

És erre mi a válasz?

– Mester, egész éjjel kint voltunk, fáradoztunk, és semmit nem fogtunk. De a Te szavadra kivetem hálómat.

Tehát itt megjelenik már a bizalom, az a bizalom:

– Hát, Uram, ha Te mondod, akkor a Te szavadra cselekszek, bemegyek, és kivetem hálómat.

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Az első tanítványok kiválasztása* (Lk 5,1–11).

És ahogy így vannak jelen, ugye, megjelenik, hogy tömérdék halat fogtak, szinte ki sem bírják emelni, szakadozik a hálójuk, ezért hívják társaikat, hogy jöjjenek segíteni. Azok sietve oda mennek, oda eveznek, hogy segíthessenek. És azt látják, hogy most, alig oda értek a mély vízhez, és tömérdék halat fogtak, szinte nem is fér el egy bárkában, mind a kettőt meg kell rakni. Előtte pedig órákon keresztül, egész éjszaka kint voltak, fáradoztak, és nem történt semmi.

Itt, ugye, megint lehet elgondolkodni, hogy az ember eltervezi az ő saját munkájának létrehozását, meg is tesz ennek részében mindent. Várakozik, órák telnek el, és mégsem történik semmi. Szomorúság tölti el szívüket, és a szomorúságukban újra visszatérnek a partra, hát akkor más munkához fognak és látnak, ezért hálójukat mossák. Majdan, ugye, megjelenek Én, Jézus Krisztus Uratok, a Mester, aki a tanítás után kéri őket, hogy *most* evezzenek ki.

– Ha Te kéred, Uram, akkor, ugye, megteesszük.

Mennyi a különbség?

Nem mindegy, hogy kinek és minek cselekszünk, ki az, akit felismerek, elfogadok, s megpróbálok a szerint cselekedni és élni.

S ekkor számukra bizonyosság történik. Ugye, hogy is mondjuk? A szerencsés, nagy halfogás, ami őket szinte először félelembe viszi. De miért is? Mert előtte hiába fáradoztak, nem történt semmi. „Most, Mester, a Te szavadra kimegyünk, és a szerint cselekszünk, ahogy kéred.” S akkor megdöbbennek, hogy milyen sok a halfogásuk. Utána elgondolkodik, ugye, Simon, és mit mond? Jézus előtt térdre borul, és azt mondja:

– Uram, menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok.

És félelem szállja meg őket e csodás halfogás láttán. Nem azt érzik, hogy jelen van a kegyelem, jelen van a szeretet, amely szinte így jön felétek, itt van előttetek. De megnyissátok-e a szíveteket a befogadáshoz, a kegyelemhez, vagy félelem szálla meg benneteket is?

Amikor egy kegyelmi ajándék által nálatok is, a ti saját szavaitokkal mondhattatok: „Igen, most csoda történt. Igen, most meghallgatás történt. Igen, most segítséget kaptam.” Ezeket el lehet gondolkozni, hogy ezek hogyan és miképpen vannak jelen, és működnek rajtatok, bennetek, és hogyan van előttetek a felismerés elfogadása révén, és működik a kegyelem, amelyet fel kell ismerni, és elfogadni. És akkor ne a félelem vegyen erőt rajtatok e küzdelmek árán, hanem inkább nyitott szívvel és lélekkel felkészülök a kegyelemhez, amely szinte így jön felénk, amelyet elfogadhatok, amelyet szívembe zárhatok, amelynek teret engedek itt belül, hogy működjön rajtunk és bennünk, és világosítson meg, hogy ne a félelemben éljek, hanem a szeretet kegyelmében. Mert a csodás halfogás is ezt próbálja tükrözni számára, a tanítványoknak, hogy nem kell félni, hanem felismerni s elfogadni.

S ekkor hogyan fejeződik be?

Bátorságot árasztok Simonnak, hogy ne féljen, mert „ezek után majd emberhalászokká változol és leszel”.

De ennek, ugye, mi a mondanivalója?

Még nem tudja ő, hogy mi az, hogy emberhalászokká válik. Még mindig a csodás halfogás van előtte, amelynek részeseivé váltak. De annyira megerősítette őket ez a csodás halfogás, amiből utána ezt a félelmet egy kicsit eltávolították maguktól, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk – ugye, ahogy mondjuk – vagy Én, Jézus Krisztus Uratok megfogtam vállát, és bátorságot árasztottam neki, amelyet ő befogadott, és megengedte, hogy működjön rajta és benne.

És ez mire irányította, hogy mitévővé váljon?

Hogy elhagyott mindent, mindenkit, hogy követhesse a Mestert. Számára a meghívás így jött el, hogy először megtapasztalta a tanítást, utána elfogadta a kérést, majdan kievezett, és csodás halfogás lett, ami akkor félelmet árasztott feléje, és önmagába nézve, hogy: „Bűnös ember vagyok, menj el tőlem, Uram!”

– Ne félj, bátorság legyen benned, mert majd emberhalásszá válsz.

Az emberhalászban, hogy elindul ő is a felismert úton a küldetés követésében, és tanítvánnyá válik, és a tanítványban követi a Mesterét. És akkor még nem gondolja, hogy mi mindenben fog keresztülmenni, mire valóban ő emberhalásszá válik.

Nektek is, nem tudjátok még, hogy mit hoz a holnap a holnaputánjában. De ha jelen van bennetek a bátorság, ha jelen van bennetek a kegyelem, ha jelen van bennetek a szeretet, ha elfogadtátok a tanítást, és elindultok az úton a mindennapokban, megjelenik egy pillanatra, lehet, hogy a félelem. De nem szabad megmaradni a félelem mellett, hanem engedni, hogy a bátorság elfoglalhassa a helyét a bensőben, engedjétek neki teret, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és ez által ti is megváltoztok, és azt mondhatom: Ti már elindultatok az úton a meghívásban, mert felismertétek. Most nektek nem kell elhagyni senkit és semmit. Nektek csak érezni kell a kegyelmet, az örömet, a békét, a szeretetet, hogy működhessen rajtatok, bennetek e bátorsággal, és akkor már a tanítást is könnyebben meg tudjátok érteni, és a szerint élni és cselekedni a mindennapokban. Mert ti nem emberhalászok akartok lenni – ti követők akartok lenni a küldetésben, és ehhez a szeretet, amely segítséget nyújt a mindennapi életben. Mert a szeretet a félelmet is le tudja küzdeni, és ez által bátorságot tud nyújtani a szívetekben, a lelketekben, és működik rajtatok és bennetek a mindennapokban.

És ennek a tanításának kegyelme által áradjon reátok áldásom. Töltse be szíveteket, lelketeket ez a tanítás, amelyet három részre bontva, megmagyarázva, hogy megérintse e kegyelme a szíveteket, amelyet felétek tárok e mai tanítás által. És akkor, ha jelen van bennetek a szeretet, a béke, az öröm, a türelem a kegyelmével, működik rajtatok, s akkor a félelmet bátoroságra váltsuk, s akkor érzitek, hogy ti hova és miképpen kell, hogy tartozzatok a mindennapi élet küldetés-, követése részében a meghívásban és az elfogadásában, a tanítás felismerésében és gyakorlásában.

Így áradjon reátok kiválasztott Mária testvérem által áldásom e eszközben – hisz ezt is el kell mondanom, mert többen azt mondjátok, hogy Mária adja reátok áldását.

Nem Mária – Én, Jézus Krisztus Uratok, csak felhasználom őt, mint egy eszközt. Én árasztom felétek áldásomat kiválasztott Mária testvér által.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme világosítsa be számotokra e mai tanítást, töltsé be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és felismerhessétek a mai tanítás mondanivalóját az ajándékának, kegyelmének elfogadásában, a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!